

Ο Χριστός, η προσδοκία των εθνών.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Ο πατριάρχης Ιακώβ συναισθανόμενος το τέλος του κάλεσε κοντά του τους δώδεκα γιους του. «Συναχθήτε γύρω μου, είπε, για να σας αναγγείλω τι πρόκειται να σας συμβεί μέχρι το τέλος του κόσμου». Αφού συγκεντρώθηκαν όλοι, άρχισε από τον μεγαλύτερο, τον Ρουβήν, να τους ευλογεί και να προφητεύει με τον φωτισμό του Θεού τα μέλλοντα.

Ιδιαίτερη ευλογία έδωσε στον τέταρτο γιο του, τον Ιούδα: «Ιούδα, θα σε υμνήσουν οι αδελφοί σου. Η δύναμή σου θα είναι ισχυρή πάνω στους εχθρούς σου. Οι απόγονοι του πατέρα σου θα σε προσκυνήσουν. Είσαι σκύμνος λέοντα (νεαρό λιοντάρι), Ιούδα. Από βλαστό φύτρωσες, γιέ μου. Ξάπλωσες και κοιμήθηκες όπως κοιμάται ο λέοντας και ο σκύμνος. Ποιος τολμάει να τον πλησιάσει για να τον ξυπνήσει; Δεν θα λείψει άρχοντας από τη φυλή του Ιούδα και αρχηγός από τους απογόνους του, ώσπου να έλθει εκείνος στον οποίο απόκεινται (όλες) οι εξουσίες και αυτός θα είναι η προσδοκία των εθνών» (Γεν. 49:1-10).

Με τα λόγια του αυτά ο Ιακώβ προφητεύει ολοκάθαρα την προέλευση του Μεσσία από τη φυλή του Ιούδα. Κλάδοι του γενεαλογικού του δένδρου

ήταν οι κατά σάρκα πρόγονοι του Χριστού, με εξέχοντα τον εκλεκτό του Θεού βασιλιά Δαβίδ. Έτσι λοιπόν «άρχων και ηγούμενος» δεν έλειψαν ποτέ από τη φυλή του Ιούδα, μέχρις ότου ήλθε ο Χριστός, για τον οποίο μιλούσαν όλες οι προφητείες και ο οποίος ήταν η ελπίδα και η προσδοκία όλων των εθνών.

Μόνο κατά τον καιρό «της επί γης παρουσίας» του, όταν ήλθε πλέον να γεννηθεί ως «Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνος» ο Χριστός (Ησ. 9:6), έλειψαν από τους Ιουδαίους οι άρχοντες και βασίλευσε τότε ο Ηρώδης, Ιδουμαίος την καταγωγή και όχι Ιουδαίος, από την Ασκάλωνα της Παλαιστίνης.

Στην εκπλήρωση της προφητείας του Ιακώβ αναφέρεται το α' τροπάριο της δ' ωδής του α' κανόνα της Γεννήσεως του Χριστού («Ον πάλαι προείπεν Ιακώβ εθνών απεκδοχήν, Χριστέ, φυλής Ιούδα εξανέτειλας...»): Εξανέτειλες, Χριστέ, από τη φυλή του Ιούδα, συ για τον οποίο προφήτευσε τον παλαιό καιρό ο Ιακώβ, ότι πρόκειται να γίνεις η «απεκδοχή», η ελπίδα δηλαδή και προσδοκία όλων των ειδωλολατρικών εθνών.

Ο Ιούδας αξιώθηκε, μετά τον πατέρα του Ιακώβ, να γίνει η ρίζα απ' την οποία ανέτειλε σαν άνθος ο Χριστός. Δεν έλαβαν όλοι οι γιοι του Ιακώβ την ίδια ευλογία. Δεν είχαν επιδείξει όλοι ανεπίληπτη συμπεριφορά. Μερικοί (Ρουβήν, Συμεών, Λευί) είχαν περιπέσει σε βαριά αμαρτήματα. Ο Δαν παρομοιάζεται με φίδι που, κρυμμένο στο δρόμο, παραμονεύει τον διερχόμενο καβαλλάρη.

Ο καθένας λοιπόν λαμβάνει κατά την αξία του. Ο Ιακώβ, ο Ιούδας, ο Δαβίδ και άλλοι αξιώθηκαν να γίνουν λαμπεροί κρίκοι στην αλυσίδα των προπατόρων του Χριστού. Πάνω απ' όλους βέβαια στέκει η πανάχρονη μητέρα του, η Παναγία, που με την αξία της ξεπέρασε κάθε άλλο δημιούργημα.

Και όμως ο Χριστός δεν αδικεί κανένα. Μας κάλεσε να γίνουμε όλοι κατά σάρκα συγγενείς του: πραγματικά αδέρφια και μητέρα του. Αν εφαρμόσουμε το θέλημά του (Ματθ. 12:50). Τι μας εμποδίζει λοιπόν ν' αρχίσουμε κι εμείς

τη μυστική κυοφορία του Χριστού, να τον αφήσουμε να (δια)μορφωθεί (Γαλ. 4:19), να γεννηθεί, να ζει για πάντα μέσα μας;

Από το περιοδικό ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 377, Δεκέμβριος 2014.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>